

če bi kdo zavrgel naš domači zgodovinski list, podpiral pa tujca. Pri nas je tudi to mogoče!

Kaj lepo nam kaže spomlad na drevju, v gorici in na polju, žal, da je že mnoge kraje onesrečila ledena toča.

Glejmo, da tudi naša malomarnost in kratkovidnost ne bo toča za mlado drevo »Zgodov. društva«, ki se je tako lepo nastavilo.

Komur je le mogoče, naj pristopi s 5 kronami kot redni ud, kdor pa tega ne zmore, lahko tudi drugače podpira društvo.

Pisec teh vrstic je sklenil plačati do smrti udnino 100 K, kakor hitro jih bo imel, ker ve, zakaj je pristopil k »Zgodovinskemu društvu«.

Sovražniki nas hočejo potisniti iz vsega javnega življenja, izbaciti hočejo naš jezik iz uradov, iz šol, sploh Slovenec bi moral biti tih in pohleven hlapec nemškega gospoda. Vrzimo enkrat proč to hlapčestvo in pokažimo, da hočemo živeti in napredovati. Javkanje nad žalostnimi razmerami in nazdravljanje domovini nas ne bo rešilo, marveč le resno delo. Zatorej ne zamudimo vsaj enajste ure!

Slov. katol. polit. društvo za kozjanski okraj.

Letno zborovanje »Slov. katol. političnega društva za kozjanski okraj« v Lesičnem dne 24. aprila 1904 je pokazalo, da vlada v tem okraju svež naroden duh, da zanimanje za narodna in gospodarska vprašanja prodira vedno močnejše med naše kmetško ljudstvo. To je pokazala jasno udeležba tega zborovanja. Prišlo je nad 200 mož, vsi s trdnim prepričanjem, da bije Slovence že enajsta ura, in je torej skrajni čas, napeti vse moči, da se rešimo narodno in gospodarsko. Zastopane so bile župnije ozir. te-le občine: Pilštanj, Kozje, Zgorje, Prevorje, Podsreda, Št. Vid na Planini, Rajhenburg, Gorjane, Zdole, Drenskobreg, Virštanj, Verače itd. Ponosni smo pa še posebej zato, ker je prišlo na zborovanje osem županov in sicer iz občin: Pilštanj, Zdole, Gorjane, Kozje, Drenskobreg, Verače, Podsreda, Prevoje, Št. Vid.

Ob štirih popoldne je otvoril zborovanje predsednik g. Marko Tomažič, župnik pilštanski in okrajni načelnik kozjanski ter je s krščanskim pozdravom »Hvaljen bodi J. ezus volitev. Priporoča, naj se vsak udeleži pri

Kristus!« vidno vesel pozdravil zborovalce, da so se odzvali vabilu v tolikem številu. Govorili so ti-le gospodje: vlč. g. Ivan Toman, župnik v Podsredi, »o visokem pomenu kmetškega stanu in o nevarnostih, katere mu prete, sosebno po zapeljivcih, ki delujejo na njegov poraz«; g. M. Cerjak, ekonom v Rajhenburgu, »o umnem gospodarstvu z ozirom na poljedelstvo, živinorejo, sadjarstvo in vinarstvo«. Predsednik gosp. Tomažič govori o vinogradarstvu v kozjanskem okraju. Priporoča boljše vrste, da bodo kupci radi prišli k nam. Da pa bo to mogoče, mora vlada zdatno priskočiti na pomoč. Nujno je potrebno, da se ustanove kemične preiskuševalnice vin, da prodajalec vina ne pride v nevarnost, da mu kje kaka preizkuševalnica pristnega vina ne spozna za polvino, kakor se je pred par leti tukaj zgodilo. G. Lassbacher je govoril prav navdušeno o ljubezni do materinega slovenskega jezika in živo ožigosal one, kateri se ga sramujejo. Po teh navdušenih govorih so se sprejele enoglasno sledeče resolucije:

1. Najodločnejše obsojamo divjo gonjo zoper Slovence na dunajskem vseučilišču, zato zahtevamo, naj se ustanovi slovensko vseučilišče v Ljubljani, da bomo svoji na svojem.

2. Vlada naj bolj podpira vinogradarstvo v kozjanskem okraju in naj nam da večje brezobrestno posojilo ter s poukom in drugimi sredstvi dela na to, da se ta reven kraj povzdigne in opustošeni vinogradi z boljšimi vrstami nabavijo.

3. Ustanove se naj kemične poizkuševalnice vin v smislu izbornega govora deželnega poslanca g. dr. Jurtela v deželnem zboru dne 11. novem. 1903.

4. Vinska klavzula se naj odpravi, ker je na veliko škodo avstrijskim vinogradnikom.

5. Naj se prav kmalu ustanovi kmetijska šola za Slovence na Spod. Štajerskem, ker to je nujna potreba za razvoj gmotnega stanja našega kmeta.

6. Zborovalci opetovano protestujejo, da se nam pošilja nemške uradnike, a naše pošilja na Srednje in Zgornje Štajersko.

7. Bratom Rusom izrečejo se najsrčnejše simpatije z željo, da zmaga krščanstvo proti poganstvu.

G. dr. Jankovič še nazadje prav iskreno govori, kako se mora vsak državljani posluževati svojih državljanskih pravic za časa zborovanja. Priporoča, naj se vsak udeleži pri

prihodnjih volitvah v četrto kurijo.

Nato se je vršila volitev odbora, pri kateri je bil večinoma stari odbor potrjen, načelnikom g. Tomažič, a podnačelnikom g. dr. Jankovič, enoglasno izvoljena.

Po triurnem zborovanju sklene predsednik prijetno zborovanje spomnivši se sv. Očeta in presvitlega cesarja, katerima so zborovalci zaklicali srčni »živio«!

Rusko-japonska vojna.

Japonci preko Jalu.

Od sobote, dne 23. aprila, se neprenehoma vrše boji ob reki Jalu. Manjše praske so se pričele že pred osmimi dnevi. Rusi so morali zapustiti mesta Kiulienčeng in celo Antung. Od Kiulienčenga vodi cesta proti Fengvangčeng, kamor se umikajo Rusi in kjer se bo vršila v kratkem skoro gotovo prva bitka. Japonci so imeli pri Kiulienčengu uspeh, ker so streljali s težkimi topovi, dočim so Rusi imeli samo lahke gorske topove, kar bi bil zopet dokaz, da niso bili dobro pripravljene na vojsko, ali pa, da se res niso hoteli vzdržati ob Jalu. Za poslednje govori tudi to, da imajo baje malo mrtvecev, torej se hudim bojem niti izpostavljali niso, ampak so se videč premoč sovražnikovo, umikali nazaj k večjim ruskim oddelkom. Zakaj Rusi niso vztrajnejše in s se večjimi oddelki branili Kiulienčanga, to je veliko vprašanje, na katero bi vedeli odgovoriti le ruski generali. Najbrž hočejo izvabiti Japonce dalje v Mandžurijo in tam zmage pijanega nasprotnika posteno naklestiti.

Boji na morju.

Velikih bojev na morju ni bilo zadnje dni. Odkar se je prikazalo rusko brodovje iz Vladivostoka pred Gensanom ter potopilo nekatere japonske ladje, bega japonsko brodovje kakor neumno po Japonskem morju in išče rusko. Hotelo je tudi napasti Vladivostok, toda vsled pregoste megle niso videli kam streljati. Admiral Togo je poskusil zopet zapreti vhod v luko Port Artur z ladjami, katere je hotel potopiti v vhodu. Toda ni se mu posrečilo in upamo, da se mu tudi ne bo, ker so Rusi v trdnjavi jako pazljivi.

O vojski na suhem

se je izjavil pruski vojaški strokovnjak sledeče: Ko se bo začela vojna med Japonci in Rusi na suhem, ni izključeno, da bode

z dolgočasnim, jokajočim glasom oglašala sova. Starega Matijo je malo stresnilo. Pogledal je po zvezdah. Kosci so bili že precej na zahod privozili. »Hm, polnoči bo proč, ob kakih dveh sem tam«, je zamrmral, stisnil palico, otipal puško in rekel še: »Sveti križ božji«, jo je polagoma ubral po klanecu.

Jera je med tem skrbno porinila debel hrastov zapah za vrata, zavalila radi večje varnosti še tja krepek bukov panj ter odšla v postelj. A nič ji ni dalo spati. Obhajala jo je neka groza, ki se je kar ni mogla znebiti. Segla je z roko nad vzglavje, kjer je visel star, ogulen molek ter jela prebirati jagode in šepetati iskreno molitev, da bi moža čuval Bog, njegov angelj varuh in sveti patron ter da bi se zdrav vrnil domu.

Hitro je korakal stari Leneman po strmi stezi navzgor. Vse jo bilo mirno, tiho, uspavano, še javkajoča sova je bila utihnula, le tuintam je zašustelo perje po orjaških bukvah in zdajpazdaj je čivnil kak ptiček, prikuljen za grčavo vejo, ker so ga nemirne sanje vznemirjale iz sladkega spanca. Spodaj na vasi so lajali psi v pretiranih glasovih ter odganjali potepuhe od hiš...

Ko je prišel na vrh, odkoder so se v motnih potezah razločevali posamezni hrami in zidanice, mu je od strahu sapa zastala. V osamelem hramu na Hladencah — bila je luč. Postal je. Očividno je spoznal, da so v klet vlomili tatovi. Kaj početi? Samemu je vendar malo grozilo iti med uzmovice, a najbližnjega človeka bi se le našel v Podgor-

nikovi viničariji, kjer je živetaril Jelenski Grega. Razmišljal je na to in ono stran, a nobeno mu ni prav kazalo. Slednjič se napoti sam navzdol med grmi in grapami, da bi ga tatovi ne opazili.

Dober streljaj od hrama postoji in posluša. Iz kleti je prihajal precejšen dirindaj, tatov je torej več, a glasovi so mu bili povsem neznani; Bog ve, odkod so se bili privlekli potepuhi.

Kar nakrat je nekdo nedaleč od njega zahrkal. Okrenivši se na tisto stran, opazi, kolikor je mogel razločevati v tmini, visokega, plečatega moškega, ki je z desnico držal sekiro in se pazljivo oziral na okrog. Ne da bi dolgo pomisljal, pomeri Matija na stražnika in sproži petelinček. Od kremena se je vsula ploha isker in v tem hipu je puška zagrmela.

Ne da bi se bil ozrl po vspehu svojega strela, je nato skočil v vinograd in tekel, kolikor so ga nesle njegove stare noge med trsem navzdol, po kolju, jarkih in ostrim robidjem. A že so se oglasili zunaj roparji, ki jih je bil pregnal strel iz hrama in jeli glasno kolneč in roteč se, njega iskati.

Naprej bežati ni smel, lahko bi ga bili opazili. Hitro se prihuli pod gost orehov grm, ki je stal ravno na meji vinograda ter so ga le malo obsekavali. Kmalu je slišal roparje, ki so hodili krog njega po vinogradu in ga iskali; gledali so za trse, po rupah, parkrat obkrožili njegov grm, ne da bi ga bili opazili. Staremu Matiji so se ježili lasje in mu go-

mazeli mravljinici po hrbtu; čutil je, da mu hoče srce zastati od strahu. Poskušal je moliti kes, a kar ganiti ni mogel z ustnicami. V tem grozovitem položaju se zaoblubi, da hoče postaviti na tem mestu križ, ako ga Bog tokrat reši iz smrtne nevarnosti.

Še so hodili roparji po vinogradu in mimo njega, a nazadnje, ko se je jelo že daniti, so odšli; preje pa so se ustreljenemu stražniku odrezali glavo in jo odnesli, da bi ga nihče ne poznal, in da bi se jim tako ne prišlo na sled.

Za Bočem se je rdečilo nebo in kmalu se je po bližnjih vrhovih razlilo solnce, ko je Matija bled in upadel zlezal iz svojega skrišališča ter se oprezno jel bližati kleti. Vrata so bila vlomljena, po tleh pa je bilo polno razvleke, ki so jo nametali tatovi, a sod je bil le do polovice prazen.

Za silo zapahne vrata in odide proti domu, kjer ga je že v smrtnem strahu pričakovala žena, boječa se za njegovo življenje.

Kmalu je dal postaviti na mestu, kjer ga je Bog tako čudno rešil, visok križ z lepo rezljanim razpelom. Križ so dolgo popravljali in pripovedovali o njem čudežno njegovo zgodovino, ki je prehajala od roda na rod in se negovala kot košček domačih svetinj iz davne preteklosti. Pred kakimi dvajsetimi leti pa so jesenski viharji podrli trhel križ in odsihmal ga niso več postavili. Le razpelo so shranili za trajen spomin.

začetkoma čuti o japonskih uspehih na suhem. Toda ti prvi uspehi ne bodo prav nič vplivali na prave, odločilne spopade. Rуска armada je namreč neka posebnost. V prvi vrsti pridejo v poštev kozaki in že zgolj s temi imajo sedaj in bodo imeli opraviti še nekaj časa Japonci. Kozaki imajo namreč nalogo kriti razprostiranje ruske armade in pa vršiti pri sovražniku poizvedbe. Kozake »premagati« ni težko. Kozaki, ki se odlikujejo po svoji lokavosti, se radi umaknejo, kadar dovrše svoje poizvedbe. Tudi ne napadajo, če ni potreba, v zaprtih četah sovražnika. Toda če sovražnik misli, da jih je s tem, da so se umaknili, že premagal, se moti. Hitro, kakor bi mignil, se zopet zberejo v manjše in večje čete in živahno streljajo na konjih med sovražnika, ki meni, da je že zmagal. Med streljanjem se pa že ob krilu sovražne konjenice bližajo mali oddelki kozakov in poskušajo priti sovražni konjenici za hrbet; pred sovražnikom je pa večja četa kozakov, katero hoče uničiti sovražnik. Ko naredi na to četo sovražnik naskok, tudi kozaki navidezno naskočijo sovražnika. Tudi čete na krilih store isto. Toda, ko se nasprotni četi približata za 300 do 400 metrov, se kozaki obrnejo in razprše in sovražnik zadene v zrak. Ta manever ponavljajo kozaki toliko časa, da se sovražnik utruji. Potem še le napadejo kozaki sovražnika z golim orožjem, nakar sledi odločitev. Sedanji kozaki se dele na konjeništvu, nekaj topničarjev in tudi nekoliko bataljonov pešcev. Vsak kozak je izurjen tudi kot pešec in ima moderno puško. Glavno kozakovo orožje je pa sablja in sulica. Ostrog kozaki nimajo. Rabijo le knuto (bič).

Državni zbor.

Dunaj, 2. maja 1904.

O položaju v parlamentu.

Danes — 2. maja — se čitajo dobesedno dosle vloge in se vzdržuje obstrukcija, kakor že več tednov sem. Čehi so bili pri volji, vdati se in pripustiti redno delo, če bi vlada izjavila prvič: po postavi se bo uradovalo in drugič: vlada obljubi, da hoče enkrat začeti premišljevanje, kje in kedaj bi se na Moravskem ustanovilo češko vseučilišče. Poljaki so ti dve točki predložili nemškimi strankam, toda Nemci so se ustavili čes: mi tega ne privolimo. Danes je negotovo, bodo li Poljaki še dalje mešetarili med Čehi in Nemci ali se bo te dni zaključil državni zbor. Vlada pa molči. Nekateri vplivni politiki so obdolžili dr. Körberja, da je on vzrok, zakaj se sprava med Čehi in Nemci ni napravila. Njemu se gre zdaj v prvi vrsti zato, da se v tem letu dožene novo pogodbo z Ogrsko in kupčijske pogodbe z zunanji državami. Te pogodbe so tako slabe za Avstrijo, da jim državni zbor ne bi mogel pritrditi; za nje ne bi glasovali ne Slovanski, pa tudi ne nemški državni poslanci. Če obstrukcija traja dalje in ne bo delaven državni zbor, se bodo vse te pogodbe sklenile s pomočjo znanega § 14. Nemcem bi to bilo silno ljubo, kajti v tem slučaju ne prevzamejo Nemci nobene odgovornosti za nasledke teh slabih pogodb, a njihov ljubljenec dr. Körber ostane še dalje na krmilu. Iz teh vzrokov so nekateri politiki za to, da se začne redno delo v parlamentu, kjer se ta ali ona zahteva ministrstva odkloni, se s tem da nezaupnica Körberju in on bi moral odstopiti. Mogoče bi bilo, da se te dni spremenijo razmere v zbornici.

Razpor v Češkem taboru.

Neednino med Slovani je žal stara bolezen. Ne razumejo se v Galiciji Poljaki z Rusini; ne v Dalmaciji Hrvati in Srbi. Kako velik razpor je med Rusi in Poljaki, potem med Rusi in Rusini! A posamezni slovanski narodi so razdvojeni tudi sami med seboj. Kakšno nasprotstvo se nahaja med katoliškimi in liberalnimi Slovenci na Kranjskem! A ravno takšna je tudi med Čehi samimi. V državnem zboru so Čehi razklani na več

strank: najmočnejša stranka med njimi so Mladočehi; a zraven njih so v zbornici narodni socijalci, nekako socijalnim demokratom podobni — dalje agrarci ali kmetjska stranka. Zadnjič izvoljeni grof Sternberg je pa divjak, a napada več ali manje vse ostale češke stranke. Vse imenovane češke stranke so se bile pred kratkim združile v ta namen, da preprečijo volitev v delegacijo. Ko je pa spoznala večina združenih slovanskih strank, da je to nemogoče in so bili udje delegacij vendarle izvoljeni, so češki agrarci in socijalci strastno nastopili proti Mladočehom čes, da so ti krivi, da se je dognala imenovana volitev. Surovo se sedaj napadajo po svojih časnikih in delajo veliko veselje svojim skupnim nasprotnikom: Nemcem!

Graja dr. Steinwenderju.

Zbornični predsednik grof Vetter je hotel pretečeni teden začeti z volitvijo v takoimenovano kvotno deputacijo. Poslanska zbornica voli v ta odsek 10, gospodska pa 5 udov. 15 udov šteje tudi ogrska kvotna deputacija. Avstrijska in ogrska deputacija imata skleniti, koliko odstotkov naj k skupnim državnim potrebščinam plačuje Avstrija in koliko Ogrska. To plačevanje je trajalo skozi več desetletij na velikansko zgubo Avstriji, ki je plačevala po 70 odstotkov, Ogrska pa samo po 30. Par let sem je razmera nekoliko pravičnejša. Ko je torej zbornični predsednik grof Vetter predlagal: zdaj se bo volila kvotna deputacija, se temu ustavi češki narodni soc. posl. Choc, rekoč: »Jaz ugovarjam.«

Po pravilnem redu poslanske zbornice se mora v takem slučaju predsednik vdati ugovoru tudi samo enega poslanca, če bi se imel spremeniti dnevni red. Ko torej predsednik grof Vetter reče: »Pri takih volitvah dozda ni nobenokrat kdo ugovarjal«, ponovi Choc svojo izjavo: »Jaz ostanem pri svojem ugovoru!« Medtem pa se zareži koroški dr. Steinwender: »Li pustite (gosp. predsednik) govoriti tega bedaka (Choca)«. Po končani seji zahteva poslanec Choc, naj se izvoli grajalni odsek, kateri naj poroča drugi dan zbornici o surovosti dr. Steinwenderja. Tega je sicer radi one psovke že grajal zbornični predsednik; a Choc je zahteval za Steinwenderja še drugo grajo od cele strani zbornice. Drugi dan se je v imenu grajalnega odseka priporočal vitez Berks, naj zbornica izreče grajo dr. Steinwenderju. Pri tej priložnosti je ostro napadal češki poslanec grof Sternberg nemške olikance, njihove ošabne profesorje in odvetnike, ki tako nesramno psujejo moža, ki zastopa v zbornici 20.000 delavcev. Glasovalo se je. Poslanci, ki so bili za to, da se izreče graja dr. Steinwenderju, so vstali; oni, ki so bili proti graji, so obsedeli. Čudna prikažen: vsi Nemci, tudi nemški katoliški poslanci, so obsedeli, slovanski pa vstali. Ker predsednik ni mogel spoznati, na kateri strani je večina, prestejejo zapisnikarji stoječe in sedeče. Ti preračunajo, da jih je vstalo 85, a obsedelo 87. Z dvema glasovoma večine je torej zbornica odklonila grajo dr. Steinwenderju.

Volitev v kvotno deputacijo izvršena.

Dne 2. maja je predsednik grof Vetter ob koncu seje izjavil, da je po dozdašnjih navadi zadnjič naznanil volitev v kvotno deputacijo. Pregledal je vse dotične zbornične zapisnike iz prejšnjih let; a nikdo ni takim predsednikovim predlogom ugovarjal. Zato predlaga, naj se precej zdaj izvrši ta izvolitev. Proti temu se oglasi k besedi dr. Stranski, a predsednik mu reče: »Potem, ko bo volitev končana, vtegnete govoriti.« Med velikim hrupom so se oddali volilni listki. Volitve se je udeleževala tudi »Slovanska zveza«, pa tudi Čeh dr. Dyk. Izmed Slovencev je izvoljen v to deputacijo poslanec Povše. Po izvršeni volitvi je v imenu Čehov ugovarjal proti nepostavnemu postopanju predsednika dr. Stranski. Strastno je pa napadal zborničnega predsednika kakor tudi Mladočeha češki agrarec Prašek. Ta je očital Mladočehom, da so pripustili izvolitev kvotne deputacije v

sporazumljenju z zborničnim predsednikom. Ropot je nastal vedno silnejši in se je polegel še le potem, ko je predsednik zaključil sejo.

Dopisi.

Iz Kozjega. Zadnji »Štajerc«, giftna krota ali lažnjivi kljukec imenovan, je prinesel med svoje naročnike in bralce zelo dolg dopis od dveh velespoštovanih mož. Kdor je bral v »Štajercu« ta dopis, se je moral smejeti tem čenčam, ki jih tukaj umazani dopisnik kvanta, ker sploh drugega dela nima. Ni moj namen, da bi tukaj hvalil naša krščanska moža, ker ravno zato, ker sta krščanska, se butasti dopisun v »Štajercu« zaletava z grdimi in iamisljenimi psovkami v nju. Naši »korondičbergarji« vse dobro vidijo in slišijo, a o samem sebi pa molčijo, kakor črni grob. Toliko povem obrekovalnemu kozjanskemu dopisunu, da je zgubil pamet, a vero že davno, da je moral tak dopis skrpucati. Dobro te poznamo, grdi dopisun ptujske giftne krote, ki blatiš naše krščanske moža v tej ničvredni cunji, ker ti vendar nista nič hudega storila. Povem pa ti tiho na uho, da vzemi metlo v roke in pometi prej izpred svojega praga (če ga sploh imaš) vso nesnago in tiste starodavne grehe, katerih se še vsi kozjanski okrajevčani gotovo spominjajo in potem hajd pred drug prag z metlo. Pa bistroumnosti »Štajerčevega« dopisuna, če bo treba, vam bom, gospod urednik, že še natančneje poročal, da izveste, kakšen možicelj je to. Tebe pa, dragi hungerpajarski pajek, povabim v Kozje na korondički lov, ker nekaj prav mastnih korondičev lazi po kozjanski dolini okrog in mislim, da bo lov prav dober, akoravno je že post minul. Pri tem te hoče podpirati in korondičeve brloge kazati kozjanski Ničsenboji. Pa še nekaj! V »Štajercu« se je dal novi nemški in protestantovski advokat, ki se je nastanil v Kozjem. Zdaj naj kdo reče, da ni »Štajerc« nemškutarski in protestantovski list!

Virštanj pri Podčetrtku. (Spominčice) na grob Ivanke Leskošek, umrle dne 23. aprila 1904.) Pomlad je priplula v deželo, rajskolepa, smehljajoča se, vetrič je prinesel njene rahle pozdrave, lastavičice so naznaje njen zmagoslaven prihod. In kjer je poljubila naravo, tam je vzbrstelo cvetje, tam je priklila vijolica iz zemlje, in kjer je potrkala na okno, tam se ji je odprlo in pozdravili so ljudje radostnega lica to božjo poslanko: »Bodi nam prisrčno pozdravljena, nežna hčerka nebes, pričakovali smo te, vedeli smo, da prideš, vemo, da nosiš seboj kipeče življenje, da deliš razkošno veselje, da trosiš cvetje na pota, na steze, na bele ceste — — —

pozdravljamo te,
proslavljamo te!

In večnolepa vigrad se nasmehlja in v zahvalo za tak pozdrav nasuje potratno pisanega cvetja na okna, na vrt, črešnji ob oknu da deviškobelo obleko, marelica zardi, ko jo poljubi poredna vesna, ljudje pa se veselijo življenja kipečega in šumečega.

Tudi Ivanka, da, tudi ti si željno pričakovala cvetne pomladi, tudi ti si na široko odprla okna, ko je pomlad potrkala z nežnimi prstki rahlo, komaj slišno, pa ti si jo sličala, saj si jo pričakovala, saj si jo prosila, naj ti prinese življenja kipečega...

In vesna prijazna, ki vse ljudi ljubi z enako veliko ljubeznijo, je razumela tvoje koprneče želje, je videla tvoje oko, v katerem je trepetala biserna solza veselja, ko je potrkala rahlo na okno in hitela je, da izpolni tudi tebi edino željo, da ti da poljub življenja, življenja mladega, da vzbrsti tudi v tvoji sobi rajska pomlad, da zbeži od tebe temna senca neusmiljene bolezni, ki te priklepa na bolniško postelj.

Pa gorje! Pomlad prelestna, ti imaš strašno sovražnico, ki neusmiljeno trga cvetlice, katere ti privabiš iz zemlje, ki ne vpraša